

ἄγγελος στήν ὠμορφιά—μέ λίγο λεπτά χεῖλια—καί πρώτη τεχνίτρα στό πιάνο. Ἦταν καίτι κομάτι, πού μόνε αὐτή μπορούσε νά τόν συνοδεύη, καί μόνε μ' αὐτή τολμοῦσε νά βγῇ στόν κόσμο μέ τὸ Moto perpetuo τοῦ Παγκανίνη.

Ὅλος ὁ κόσμος τοὺς εὑρίσκεταιριχαγμένους· γιὰ νά παίξουν στόν κόσμο μελετοῦσαν ἰδιαίτερα μαζῇ. Ἐκείνη ἂν καί τὸν ἐθαύμαζε γιὰ τὴν τέχνη του, τὸν ἔκαμνε πού καί πού κι' ἀπὸ μιὰ παρατήρηση· ἐκεῖνος ζετρελλαμένος μέ τὸ πνευμὰ της, μέ τὴν ὠμορφιά της, μέ τὴν τέχνη της, τὴν ἀκουε... καί τὴν ἀγαποῦσε θεότρελλα καί βιάζονταν νά διορισθῇ τμηματάρχης γιὰ νά τὴν γυρέψῃ ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Ἐκείνη τὸ ἤξευρε καί δὲν ἐκρυβε τὴ χυρὰ της, γιὰτι κι' αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε, τὸν τεχνίτη τοῦ βιολιού...

Ἦταν πρόσκαλεσμένοι σ' ἓνα ἀτμόπλοιο, ὁ πλοίαρχος, ἓνας μελομανὴς, ἔδιδε συμπόσιο καί συναυλία. Ἦλθαν οἱ δύο τους νωρίτερα διότι ἐκείνη πολὺ ἤθελε νά διῇ πῶς γίνεται τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς. Ἀφοῦ τοὺς ἐξήγησαν πολλὰ πράγματα, ἐκίνησαν τὴν μηχανή. Ἐκείνη ξαφνίστηκε καί θάπεφε ἀνάμεσα σέ δύο τροχοὺς, ἂν ἐκεῖνος δὲν πρόφθινε νά τὴν ἀρπάζῃ μέ τὸ δεξιὸ του τὸ χεῖρι ἀπ' τὴ μέση, καί γιὰ νά στερεωθῇ, ἀπλωσε τὰριστερό γιὰ νά πιναστῇ ἀπ' ὅπου προσφάση. Ἀρπάζε μιὰ ρόδα τῆς μηχανῆς πού τοῦ ἐσπασε τὰ δύο δάκτυλα. Ἡ συναυλία δὲν ἐγινε, δὲν παίζεται μέ τρία δάκτυλα τὸ Moto perpetuo τοῦ Παγκανίνη...

Τὴ δευτέρα μέρα οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν γιὰ τὸν ἡρώισμό του χίλιους δύο ἐπαίνους, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἐπαινοὶ δὲν ἦταν σὰν πάντα μειρασμένοι μ' ἐκείνην... ἐκείνη εἶχε πρόσωπο ἐπεισοδιακό.

Στὸ νοσοκομεῖο ἔκοψαν τὸ μικρὸ του τὸ δάκτυλο, καί τὸ ἄλλο, ἂν καί κατόρθωσαν νά τὸ φέρουν στό μέρος του, δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νά παίξῃ τρεῖς...

Τὴν πρώτη μέρα πού βγῆκε ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο ἴσια στό σπίτι της τράβηξε.

Τὸν ὑποδέχτηκε μ' ἓνα πράξινο χαμόγελο, τὸν ἐπέπληξε γιὰ τὴν ἀπροσεξία του καί τοῦ ἐσύστησε ἓνα παληκάρι, πού εἶχε διῇ ἄλλοτε κάμποσες φορὲς, γιὰ ἀραβωνιαστικό της.

«Ξερεὶ βιολί; τὴν ρώτησε·

— Μπορεῖ νά μάθῃ, τοῦ εἶπε, τὰ δάκτυλά του εἶναι σωστά...»

Μέ τὰ μέσα πού εἶχε κατόρθωσε νά γίνη φύλακας τοῦ πλωτοῦ φάρου· ἂν ἦταν θρησκὸς ἴσως θὰ γίνονταν καλόγερος. Ὅταν τὸν γνωρίσα ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος. «Μόνον, μ' ἔλεγε δυσκολεύτηκε πολὺ ὅσω νά μάθω τρία πράγματα· τώρα καί τὰ τρία τὰ κατόρθωσα· νά μὴ ἀνακατόνουμε ὅταν κουνιέται ὁ φάρος στήν τρικυμία, νά παίζω τέλεια τὸ Moto

perpetuo κρατῶντας τὸ βιολί μέ τὸ δεξιὸ τὸ χεῖρι καί νά μὴ θυμῶμαι πῶς βρέθηκε μιὰ πού ἀγαποῦσε τὸν τεχνίτη καί περιφρονοῦσε τὸν ἄνθρωπο...»

ΑΜΟΥΡΓΙΑΝΟΣ

ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΜΙΑ ΓΕΝΝΑ

Εἶνε νύχτα, μεσάνυχτα κι' ὁ καιρὸς χειμωνιάτικος.

Πέρα στους μύλους, στήν ἄκρη τῆ χαμηλῆ τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ, στήν καλύβη τοῦ μυλωνᾶ Θωμᾶ ἀκούεται μέ τὸ φύτημα τοῦ ἁγέρα καί στήν ἐρημιὰ τῆς νύχτας ἓνα βογγητὸ ὅμοιο μέ ψυχρομάχημα.

Ἡ μικρὴ καί ὀλομόναχη καλύβη εἶνε ὀλόφωτη. Οἱ ἄνθρωποι πού εἶνε μέσα πηγαινῶν κι' ἐρχονται σκυθρωποὶ σὰν φαντάσματα, κι' ὕστερα κἀθόνται ὀλόγυρα μέ σταυρωμένα χεῖρια, καί σιωπηλοὶ, ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ξύλινο κρεβάτι τῆς κυρᾶς τοῦ σπιτιοῦ, τῆς γυναικὸς τοῦ μυλωνᾶ πού εἶνε ἐτοιμόγεννη καί φωνάζει ἀπὸ τοὺς πόνους καί τὸ βάσανο σὰν μωρὸ παιδί.

Ὁ Θωμᾶς μυλωνᾶς κἀθεταί μέ χτυποκάρδο σέ μιὰ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ, μακριὰ ἀπὸ τὴ γυναικὰ του, γιὰτι δὲν ἔχει καρδιά νά τὴ βλέπῃ νά πονῇ τόσο. Τὸ σπίτι εἶνε ὅλο ἀνάστατο ἀπὸ τὲς φωνὲς καί κλάψες τῆς γυναικὸς, πού μένει ἀνάίσθητη ἐκεῖ στὸ ξύλινο καί πολύπονο κρεβάτι της χωρὶς καμμιὰ βοήθεια.

Τὸ παιδί τοῦ μύλου στους πόνους τῆς κυρᾶς τοῦ εἶχε τρέξῃ νά φέρῃ τὴ γριὰ μάμητα τοῦ χωριοῦ, πού κἀθόνταν στήν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ μονάχη, ὀλομόναχη.

Οἱ φωνὲς καί τὸ βογγητὸ ἀκούονταν ἀκόμα καί ἡ ἐτοιμόγεννη δὲν εἶταν καλὰ· τυραγνιόταν ἡ δύστυχη χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα. Οἱ γυναῖκες τῆς γειτονίας τὴν παρῆστεκαν μέ τὸ στόμα κλειστὸ καί μέ καρδιά φοβισμένη. Ὅλοι ἠλπιζαν στὸν ἐρχομὸ τῆς μάμης. Ὅσο τόσο τὸ παιδί τοῦ μύλου εἶχε φθάσῃ στὸ ἐρημικὸ σπίτι τῆς γριᾶς μάμης καί μέ βία τῆς χτυποῦσε τὴ ραγισμένη θύρα.

— Ποιὸς εἶνε, πού χτυπᾷ τέτοια ὦρα! ἀκούστηκε νά λέγῃ ἀδύνατη καί γεροντικὴ φωνή.

— Καλὴ μάμνα, κατέβη γρήγορα γιὰτι ἡ γυναικὰ τοῦ μυλωνᾶ μας, εἶνε βαρὺ ἀπὸ γέννα ἡ κακμοῖρη.

— Ἡ πολὺπαθη! δὲν μπορῶ παιδί μου, ἡ ἀρρώστεια δὲν μ' ἀφίνει νά σηκωθῶ.

— Γιὰ τὸ Θεὸ καμε ὅτι μπορεῖς, γιὰτι ἄδικα πεθαίνει ἡ δύστυχη γυναικὰ.

— Εἶνε ἀδύνατο, ἄς τὴ βοηθήσῃ ὁ Θεὸς καί ἡ τύχη της.

Τὸ παιδί τοῦ μύλου ἀκόμη ἐλπίζει κι' ἐπερίμενει.

Μονάχα ὁ κρότος μακρυνῆς βροντῆς καὶ τὸ φλίσθισμα τῶν δενδριῶν ἦταν ἡ ἐλπίδα του.

Μὲ μιᾶς ἐσκέφτηκε

Ἡ μάμμη εἶνε ἄρρωστη, αὐτοὶ μὲ προσμένουν σὺν ἄγγελο καὶ ἐγὼ κάθωμαι; Δυστυχισμένε μυλωνᾶ, κακόμοιρη γυναίκα, ἐψιθύρισαν τὰ χεῖλη του καὶ σὺν πουλὶ ἔφυγε. Ἐτρεχε, ἔτρεχε, κι' ὁ δρόμος ἐφάνινε ταν ἀτέλειωτος. Ἀπὸ μακριὰ στὴ μαυρίλα, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα ἐφάνηκε ἡ φωτισμένη καλύβα.

Ὁ σκύλος ὁ πιστὸς φύλακας τοῦ σπιτιοῦ, στὰ πατήματα τοῦ παιδιοῦ ἄρχισε νὰ φωνάζει. Ὅλοι μὲ χτυπόκαρδο ἔτρεξαν στὸ κατώφλι. Μονάχα τὸ παιδί λαχανιασμένο καὶ μὲ δακρυσμένα μάτια.

— Καὶ ἡ μάμμη, ποῦ εἶνε καλὸ παιδί; ἔρχεται πίσω σου...

— Δυστυχισμένε ἀδελφέ, τοῦ καλοῦ μυλωνᾶ μας, ἡ μάμμη δὲν ἔρχεται, γιατί εἶνε πεσμένη στὸ κρεβάτι ἀπὸ ρεματισμούς.

Τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ, σὺν κερκυνὸς ἔπεσαν στὸ λογικὸ τους. Ἀπὸ στόμα, σὲ στόμα ἐπήγαινε ἡ ἀνέλπιστη συμφορὰ. Ἡ ἐτοιμόγεννη ἀχνή σὺν τὰ σεντόνια ποῦ τὴ σκέπαζαν, πονεμένη κι' ἀδύνατη ἐπερίμενε τὸ τέλος τῆς. Ὅλοι συλλογισμένοι καθόνταν στὴν ἐξώθυρα.

Ἐκεῖ σὲ μιὰ γωνιὰ μὲ μάτια θουρκομένα καὶ σὺν τρελλὸς ἔμενε ὁ δύστηνος μυλωνᾶς.

— Παιδί τι θὰ κάμετε, εἶπε μὲ σπαρχητικὴ φωνή, θ' ἀφήσετε τὴ γυναίκα μου νὰ πάη σὺν σκύλα. Καμμιά φωνὴ δὲν ἀποκρίθηκε στὰ λόγια του. Ὅλοι ἔμεναν βουβοὶ καὶ μὲ σκυμμένο πρόσωπο, γιατί κανεὶς δὲν ἤξερε τὸ γιγνηκὸ, γιατί δὲν εἶχον λόγια παρηγοριᾶς κι' ἐλπίδας.

Ὁ μυλωνᾶς ὅλως διόλου ἀπελπίστηκε.

Δυὸ λεπτὰ ἐπέρασαν σὺν δυὸ ὥραις μὲ σιωπὴ ἀκατανόητη. Μὲ μιᾶς ἀπὸ μιὰ ἄκρη ποῦ εἶταν σκυμμένο τὸ παιδί, ἐσηκώθηκε χαρούμενο, κι' ἐζύγωσε τὸ μυλωνᾶ. Ὅλοι τὸν ἐκύταξαν λυπημένοι.

— Καλὲ μυλωνᾶ, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ἐλπίζω νὰ σώσω τὴ δυστυχισμένη γυναίκα σου.

— Ἀλήθεια παιδί μου! Καὶ σὺν νὰ ἐγλύτωνα ἀπὸ βάσανο θανατικὸ, ἐκύταξε μὲ χαρούμενη ματιὰ τὸ καλὸ παιδί.

— Τρεῖς, τέσσαρους γερούς συντρόφους θέλω, καὶ σὲ λίγο θὰ εἶνε ἐδῶ ἡ μάμμη.

Πεντέξι καλὰ παλληκάρια πετάχτηκαν ἀπὸ τὴ συντροφιὰ.

— Κάμετε τὸ στυρό σας, ἐφώναζε τὸ παιδί κι' ἐλάτε πίσω μου.

Ἀφῶνοι καὶ βουβοὶ τὸν ἀκολουθήσανε.

Ὁ μυλωνᾶς μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια θαμπωμένα τοὺς εἶδε νὰ παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ ποταμοῦ, τότες μὲ δακρυσμένα μάτια ἐσήκωσε τὰ χεῖρα του στὸν οὐρανὸ, κ' ἐκεῖ μὲ τὴ δύναμι τῆς καρ-

διᾶς ἐπαρκαλῆσε τὸ θεὸ νάσωτὴ τὴ γυναίκα του... Ὅσοι ἔμειναν στὸ σπίτι, παρηγοροῦσαν τὸν μυλωνᾶ δίνοντάς του ἐλπίδες. Ἡ ἄρρωστη σὺν πεθαμένη, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ ἀπὸ τὸ βάσανο εἶταν ἀγνώριστη. Οἱ γυναῖκες τῆς γειτονιᾶς μ' ὅτι ἔμπορουν τὴν ξελίγωναν. Ἀπὸ μακριὰ, ἀνάμεσα στὸ βαθύ σκοτάδι καὶ στὰ χαμηλὰ θὰ ἔτρεχαν μ' ὅλη τὴ δύναμι τοὺς τὸ παιδί τοῦ μύλου μὲ τοὺς συντρόφους. Λαχανιασμένοι καὶ μὲ χτυπόκαρδο, ἀντίκρουσαν τὸ ἐρημικὸ σπίτι τῆς μάμμης.

Ἀπὸ τὲς χαρμακτιῆς τῶν παρθυριῶν εἶδαν μισοσθυσμένο φῶς.

— Σιγὰ, σιγὰ, εἶνε βαθυὰ νύχτα καὶ μπορεῖ νὰ φοβηθῇ ἡ μάμμη μας. Τὰκ, τὰκ σιγαλὸ σιγαλὸ ἀκούστηκε μὲ τὴ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ νὰ λέγη.

— Ἀνοιξε, καλὴ μάμμη, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ σοῦ χαρίξῃ καλὰς μέρες.

Λίγα λεπτὰ σὺν χτυπήματα καρδιᾶς ἐπέρασαν κι' ἔπειτα ἀπὸ βαθυὰ, ἀκούστηκε ἡ γεροντικὴ κι' ἀδύνατη φωνὴ τῆς μάμμης.

— Τί θέλεις πάλι παιδί μου;

— Ἀνοιξε καλὴ μάμμη, γιὰ ψυχικό.

Τὰ λόγια τοῦ παιδιοῦ, σὺν φωτιὰ ἐκάψαν τὴν καρδιά τῆς πολυπαθοῦς γρηᾶς, ἀπλῶσε τὸ τρεμουλιστὸ χέρι τῆς στὸ σχοινὶ τῆς θύρας καὶ τὸ τραβήξε. Σιγὰ, σιγὰ ἐζύγωσαν τὰ παιδιὰ τὸ κρεβάτι τῆς μάμμης. Ὅταν τοὺς εἶδε λαχανιασμένους, θλιμμένους, κοπιασμένους, ἀπὸ τὸν πόνο δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

— Ἀχ παιδί μου, νὰ ξέρατε πόσο μὲ πονεῖ γιατί δὲν μπορῶ νὰ βοηθήσω τὴν δύστηνη γυναίκα τοῦ μυλωνᾶ μας, εἶπε ἡ καλὴ μάμμη μὲ δακρυσμένα μάτια.

— Ἀν θέλεις τὴ γλυτώνεις, εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ καὶ γλυκεριὰ φωνὴ τὸ παιδί.

— Πῶς παιδί μου! Ἐγὼ ρεματισμούς καὶ δὲ μπορῶ νὰ κάμω πάτημα.

Οἱ σύντροφοι στὰ λόγια τῆς μάμμης, ἐτρόμαξαν γιατί ἡ τοιμόγεννη δὲν ἐφευγε ἀπὸ τοῦ νοῦ τῆς.

— Καλὴ μάμμη μου, τὸ ξέρω πῶς πονεῖς καὶ εἶσαι σὺν παχύλυτη, μὰ μεις δὲ θὰ σ' ἀφήσουμε νὰ κακοπάθης, γιατί θὰ σὲ πάρουμε στὰ χεῖρα σὺν ἄγγελος ποῦσε.

— Τέτοια ὥρα... μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ!

— Ὡ καλὴ μου μάμμη, ἡ δύστηνη γυναίκα τοῦ μυλωνᾶ θὰ πεθάνῃ σὰ σκύλλα, καὶ σὺ θὰ τὴν ἔχῃς στὸ λαϊμό σου.

Στὰ λόγια τοῦ ἡ μάμμη ἐπίστηκε.

— Καλὰ παιδί μου, καλὰ, ὁ Θεὸς μοῦ τὸ προστάζει... στὰ χεῖρα σας, καὶ στὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

Ἀπὸ τὴ χερά τους ἤθελαν νὰ πέσουν στὰ πόδια τους μὰ καιρὸ δὲν εἶχαν γιὰ χάσιμο. Εὐθύς δυὸ ἐκάθισαν τὴ μάμμη σὲ μιὰ σκινίδα τοῦ κρεβατιοῦ καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ ἐτραβήξαν γιὰ τὸ σπίτι.

Περπατούσαν, περπατούσαν, κι' ὁ δρόμος ἐφαίνονταν ἀτελείωτος. Στὸ δρόμο δὲν ἀνοιξε κανεὶς τὸ στόμα νὰ μιλήσῃ. Ὁ φόβος καὶ ἀντάρξα ποῦχαν στὸ λογικὸ, ἢ παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα δὲν τοὺς ἄφιναν. Ἀπὸ μακριὰ μὲ ἀνάστενα γυμὰ χερὰς ἀντίκρουσαν τὸ σπίτι. Δυὸ ἔτρεξαν νὰ φέρουν τὸ μῆνυμα. Σὲ λίγο τὸ κατῶφλι ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἀνθρώπους.

— Καλῶς τὴ μάμμη μας, εἶπαν κάμποσες φωναίς.

— Ὁ Θεὸς νὰ σοὺ δίνη ζωὴ, γιὰ νὰ σώνης καρδιές, εἶπε μὲ δακρυσμένα μάτια ὁ μυλωνᾶς καὶ τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι.

Ἡ μάμμη στὰ λόγια τοῦ ἀναστενάξε, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ καλοῦ μυλωνᾶ δίνοντάς τον παρηγοριὰ καὶ σιγὰ σιγὰ ἐμβῆκε στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης.

Ὅλοι τὴν ἐδέχτηκαν χαρούμενοι.

Τοῦ μυλωνᾶ δὲν ἔκαμνε ἡ καρδιὰ νὰ μένῃ κοντὰ τῆς, μὰ σὰν καλὸς χριστιανὸς μὲ πόθο καὶ μὲ πεποίθησι ἐγονάτισε ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ζητώντας βοήθεια καὶ παρηγοριὰ.

Ὡστόσο ἡ μάμμη ἐζύγωσε τὸ κρεβάτι κι' ἐξήταξε τὴν ἄρρωστη.

Ἡ ἐτοιμὸγεννη σὰν αἰσθάνθηκε τὰ χέρια τῆς μάμμης πάνου τῆς, μὲ μιᾶς ἔλαβε δύναμι, ἐπῆρε ζωὴ γιὰτὶ εἶδε τὸν ἄγγελό τῆς, τὸ σωτήρᾶ τῆς.

— Δὲν εἶχε τίποτε, ὀλίγη ἀδυναμία καὶ μεγάλο τὸ παιδί, εἶπε μὲ χαμόγελο ἡ μάμμη, σὲ λίγο θὰ ἔχουμε ἢ ἓνα ὁμορφο δράκο ἢ μιὰ νοικοκυροῦλα. Ἐφυγαν καὶ μὲ χαρούμενο πρόσωπο ἐπῆγαν νὰῦρουν τὸ μυλωνᾶ, πού στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν τοῦ ἐπερίμενε μὲ χτυπὸκαρδο τὴ λευθεριά.

— Ἀς ἔχουμε ἐλπίδες παιδιὰ, καὶ μὲ θεῖα εὐλόγια ἔρριξε τὰ μάτια στὸ εἰκόνημα τῆς παναγιᾶς. Οἱ ὄρες περνοῦσαν ἀγνώριστες, γιὰτὶ καθόλου δὲν πρόσεχαν σ' αὐτές. Τάστέρια στὸν οὐρανὸ ἄρχισαν σιγὰ, σιγὰ νὰ χάνωνται, μὲ τὰ λαλήματα τῶν πετεινῶν.

— Ἀς πάῃ ἓνα παιδί στὴ θύρα νὰ φέρῃ τὰ μαντάτα εἶπε ἓνας τῆς συντροφιάς.

— Ναί, ναί ὡς τρέξῃ κι' ἐμεῖς περιμένουμε. Τὸ παιδί πετάχτηκε ὅζω ἀπὸ τὴ θύρα, κι' ἐπερίμενε. Χτυποκάρδι ἐπλάκωνε ὅλην τὴν καρδιά.

Τράκ... τράκ, κι' ὕστερα φωνὴ δράκου μὲ ἑλαφρὰ πατήματα, ἀκούστηκαν στ' ἀντικρινὸ δωμάτι. Τὸ παιδί τοῦ μύλου ἔφθασε ὀλόχαρο. Ὅλοι ἔμεναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Ἐλευθερώθηκε! ἐγέννησε ἄρσενικό παιδί γιὰ τὰ γεράματα τοῦ μυλωνᾶ μας, ἐφώναζε, καὶ σὰν ἄστραπὴ χωρὶς νὰ τὸ προφθάσῃ κανεὶς, ἔτρεξε σὰν ζαρκάδι στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ...

Τάστέρια εἶχαν σβυσθῇ, κι' ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ χρυσώνει τ' ἀντικρινὰ βουνά, ἐνῶ τὰ βελάσματα τῶν κοπαδιῶν μαζύ μὲ τὸν ἥχο τῆς φλογέρας τοῦ βοσκοῦ, καὶ μὲ τὰ σημάματα τῆς ἐκκλησίας «Ὁ ἁγ. Λευθέριος», ἀντιλαλοῦσαν πέρα στους κάμπους, σὰν θεῖα καὶ οὐράνια μελωδία.

ΗΛ. Α. ΣΤΑΓΡΟΓ.

ΟΝΥΧΟΦΑΓΙΑ

Ὅλος ὁ κόσμος ἤξεύρει τὴν παράδοξον συνήθειαν τὴν ὁποίαν ἔχουν πολλοὶ ἄνθρωποι, νὰ τρώγουν τοὺς ὀνυχὰς τῶν. Ὁ ἱατρὸς Ἐδγαρ Βεριγκῶν, ἐμελέτησε τὴν διανοητικὴν καταστάσιν τῶν ἐχόντων αὐτὴν τὴν μανίαν, τὴν ὁποίαν ὀνόμασεν *ὀνυχοφαγία*.

Πρέπει νὰ προσέχωμεν πολὺ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, ὅχι μόνον ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ὑγιεινῆς ἀλλὰ καὶ πρὸ πάντων, ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ψυχολογίας.

Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ὑγιεινῆς, ἡ ὀνυχοφαγία φέρει εἰς τὸ στόμα διαφόρους ὕλας ἐν καταστάσει ἀποσυνθέσεως εὐρισκομένας καὶ μεστὰς παθογενῶν μικροβίων, εἰσάγει εἰς τὸν στόμαχον κερατίνην, οὐσίαν τοξικὴν ἡ ὁποία ἐπιφέρει γαστροεντερικὰς διαταραχάς καὶ στρογγυλαίνει τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ αὐτὰ ἀδέξια διὰ πολλὰς ἐργασίας.

Πολλὰκις ἡ ὀνυχοφαγία εἶναι ἀποτέλεσμα κακῆς συνθεῆας τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἡ ὁποία καταντᾷ ἐπὶ τέλους αὐτοματικὴ καὶ ἀσυναίσθητος προχῆς. Πολλὰκις ἐπίσης, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ κ. Βεριγκῶν, εἶναι ἀποτέλεσμα κληρονομικότητος, ἢ καὶ ἀπλῶς μιμησεως «Εἶναι σπάνιον, ἐὰν ἐρευνήσωμεν καλῶς, νὰ μὴ εὕρωμεν εἰς τοὺς προγόνους, ἢ εἰς τοὺς οἰκείους, παράδειγμα ἀνθρώπων, ὑποκειμένων εἰς τὴν ἰδίαν συνήθειαν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι μία ἀπὸ τὰς ἀξίας παρατηρήσεως ἰδιότητος τοῦ νευρικοῦ ἡμῶν συστήματος, εἶναι ἡ τάσις τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς τὴν αὐτοματικὴν δράσιν. Ἡ ἐκτέλεσις μιᾶς πράξεως καὶ ἡ ἐπανάληψις αὐτῆς, παρασύρουν εἰς τὴν ἐκ νέου ἐκτέλεσιν καὶ ἡ τάσις αὕτη δὲν ἀργεῖ νὰ καταντήσῃ ἀκατανίκητος ὅταν ἡ συνείδησις δὲν ἐπαγρυπνήσῃ καὶ ὅταν ἡ προσοχὴ δὲν καταπολεμήσῃ δραστηρίως τὴν αὐτοματικὴν ὁρμήν. Ἀλλὰ ὁρμὴ καὶ αὐτοματισμὸς, δὲν εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως τῆς ἡθικῆς καταπτώσεως;» Ἀρα τὸ τρώγειν τοὺς ὀνυχὰς, εἶναι ἐνδειχίς ἐκφυλισμοῦ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τὸ ἀποδεικνύει πάντοτε εἶναι ὅτι ἡ ὀνυχοφαγία ὡς φαίνεται συνοδεύεται ἀπὸ ἄλλα συμπτώματα χαρακτηρίζοντα τὸν ἐκφυλισμὸν, καθὼς οἱ νεότερινοὶ τρόμοι ἢ μικροψυχία. κτλ.

Προτείνει δὲ ὡς θεραπείαν τὴν ὑποβολήν. Οὔτε μὲ τὰ ἐλαστικὰ χειρόκτια, οὔτε μὲ τὴν ἐπαλοισφὴν πικρῶν οὐσιῶν, κατάρθωσαν νὰ θεραπεύσουν ποτὲ τὴν νευροπάθειαν ταύτην, μόνη ἡ ὑποβολὴ τὸν ἐβοήθησε νὰ θεραπεύσῃ πολλοὺς.

N.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(Ἰδε σελ. 280).

Μοῦ ἐφάνη κατ' ἀρχὰς παράξενον, πῶς δὲν συνέβη